

Gemma Burgess

Baby z Brooklynu

Pia

Život sa začína po dvadsiatke

**Baby
z Brooklynu
Pia**

Gemma Burgess

**Baby
z Brooklynu
Pia**

slovar

Copyright © Gemma Burgess 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2014
Translation © Soňa Greer 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1154-9

PRE TEBA

Nikdy nemaj sex s bratom svojej spolubývajúcej.

Aké prosté, ale dobré pravidlo, ktoré som práve včera večer porušila. A to hneď dvakrát.

Fúha.

Bol to skvelý žúr. Skúsím sa na to vyhovoriť, ak sa Julia na mňa našťve. A tiež, ak po žúre zostala v jej dome pohroma. No a to som si dosť istá.

Nedá sa povedať, že by som bola prekvapená. Žúry mám rada, som v nich dobrá a navyše včera bolo 26. augusta. A v deň s týmto dátumom sa vždy opijem, aby som zabudla. Tento rok som to urobila so všetkou parádou.

Holý zadok už mám na stene, keďže sa snažím odtlačiť od Mika. Nie je to otrava? Neexistuje nejaké pravidlo slušného správania pre náhodné milostné avantúry, podľa ktorého by sa mal odo mňa odvrátiť? Najradšej by som bola, keby sa bez slova vyparil.

Ktovie, čo by na to povedala Madeleine, jeho sestra, keby sa o tom dozvedela? Zrejme by ma ignorovala, čo je v poslednom čase bežné. Škoda, že jej Julia ponúkla, aby sa k nám prisťahovala.

Julia je moja najlepšia kamoška z výšky. Tento dom zdedila po tete. A tak ponúkla svojej mladšej sestre Coco, Madeleine a mne, aby sme sa k nej nasťahovali. Potrebovali sme ešte jednu spolubývajúcu, a tak som to ponúkla mojej kamoške Angie. Tvoríme spolu poriadny mix: Coco je vyslovene gazdinkovský typ, Angie zaujíma len móda, Julia je neuveriteľne inteligentná a ambiciózna a Madeleine je zase chorobne úzkostlivá. A ja? Ja

som... čo ja viem, to hádam ani nejde, aby sa človek sám opísal. Povedzme, že na mne sa ešte pracuje.

Nasťahovali sme sa sem pred dvoma týždňami. Dom sa volá Rookhaven, je z hnedého kameňa a nachádza sa na Union Street v Carroll Gardens. Je to sídlisko v newyorskej mestskej časti Brooklyn. Doteraz ani jedna z nás v New Yorku riadne nebývala.

V Carroll Gardens nájdete zaujímavú zmes starých ľudí, ktorí tu zrejme bývajú odnepamäti, potom sú tu mladí profesionáli, medzi ktorých patríme aj my, ktorí si, povedzme si na rovinu, nemôžu dovoliť bývať na Manhattane, no a potom ešte nejaké mladé zazobané páriky s malými deťmi. Panuje tu taká skutočná susedská atmosféra, ktorej súčasťou sú aj všetky tie staré, tradičné talianske pekárne a reštaurácie či štýlové bary.

Mám rada štýlové bary.

Mám rada aj svoju izbu. V živote som mala už dosť izieb – spolu dvadsaťsedem, ak do toho počítam všetky izbové presuny v rámci internátnej školy a univerzity, ale ani jedna nebola takáto. Vysoký plafón, okná nad predným vchodom a po celej stene šatník so zrkadlovými dverami. Aj keď je pravda, že zrkadlá sú už zažltnuté a ružičkový vzor na tapetách je zájdený a hodil by sa skôr do nejakého starého filmu. Ale ja sa v nej jednoducho dobre cítim. Mám pocit, že má presne takto vyzerať.

Taký je vlastne celý Rookhaven. Keby som ho mala opísať slušne, povedala by som, že jeho vnútorný dizajn už získal patinu a že v ňom cítiť lásku dávnych čias. (Dom je starý a ošarpaný.) Užívam si, že som v New Yorku ďaleko od rodičov, v tom najvzrušujúcejšom meste na svete a že mám prácu v jednej PR agentúre v SoHo. Môj život sa *konečne* začína naplňovať.

Môžem byť úprimná? S Mikom som sa nemala vyspať. O to viac, že situácia s Madeleine je už aj tak dosť, povedzme, komplikovaná. Príležitostný sex má niečo do seba vtedy, ak to

urobíte s niekým, koho už nikdy neuvidíte. Ale ako som už spomenula, stalo sa to 26. augusta (t. j. v deň, ktorý som nazvala Pamätný deň na Eddieho alebo Deň v znamení už nikdy viac). A 26. augusta sa môže stať čokoľvek.

Čo tu, dokelu, stále vyzváňa?

„Myslím, že niekto zvoní.“

Super! Mike! Prebudený! Rovno vedľa mňa. Vykuknem cez mihalnice. Podobne ako Madeleine aj on vyzerá neuveriteľne dobre. Zrejme to majú vo svojej čínsko-írskej DNA. Dobrá kombinácia.

„Ehm... určite pôjde niekto otvoriť,“ zašomrem. Z úst mi tiahne ako zo žumpy. Niežeby na tom záležalo, keďže sa mi Mike nepáči. Aj keď včera večer som... fuj. Panebože. Na to som si radšej nemala spomenúť. Ale čo už! Celý sex bol dosť blbý nápad. Nemá zmysel, aby som sa teraz pre jednu noc zhrýzala puritánskym pocitom viny. Som feministka. So všetkým, čo k tomu patrí.

Znovu sa ozve zvonček.

„Pia... no tak poď sem, ty moje divé mačiatko,“ ozve sa Mike a podstrčí podo mňa ruku.

„Asi by som predsa len mala ísť otvoriť. Možno je to niekto dôležitý!“ rýchlo odvetím, šuchnem sa popri ňom a s buchom dopadnem na tmavozelený koberec.

Natiahnem si nohavičky, snažím sa pritom nevyzerať trápne, a potom na seba hodím prvé tričko, čo zbadám. Kedysi patrilo Smithovi, chalanovi, s ktorým som chodila (alebo skôr, s ktorým som sa párkrát vyspala) na výške. Na zadnej strane trička je nápis Pri roztlieskavkách brzdim... PRUDKO.

Navlečiem na seba najobľúbenejšie odstrihnuté rifľové kraťasy a elmovské papuče a do vrečka si strčím mobil.

„To som rád, že pri roztlieskavkách brzdiš,“ ozve sa Mike. „Patria totiž k ohrozeným druhom.“

„Mhm, jasne. Máš pravdu!“ odvetím, zabuchnem za sebou dvere a úplne ho odstavím.

Mike! Panebože! Katastrofa!

Zatvorím oči a pokúsím sa rozpamätať na predošlú noc. Ide to až alarmujúco ťažko. Po tom, ako Thompson (úbožiak, s ktorým odnedávna chodím či skôr spím) ignoroval moju esemesku, to išlo dolu vodou. (*Ciao. Super párty. Ak sa dá, prines nejaké cigy...*) Celkom dobrá esemeska, no nie? Ironické použitie staromódneho slangu, tri bodky namiesto trápneho smajlíka a tak). A odmietnutie mi navyše vôbec nepristane. Rozhodne nie 26. augusta.

A tak som pokračovala v pití. Dlho. A potom ešte dlhšie.

Spomínam si, že som tancovala. Tuším na stole. Áno, niečo sa mi marí... A tiež som kúzlila nejaké tanečné pohyby v štýle aerobiku osemdesiatych rokov. Grapevine. Jednoznačne to bol grapevine. No čo, aspoň som sa dobre zabavila. Keď sa dobre bavím, je mi všetko jedno.

Mike zase robil kľuky na jednej ruke, ale dosť biedne. Rozosmialo ma to, zapotácala som sa a odrazu sa Mikove pery ocitli na mojich. Aby ste to správne pochopili, zbožňujem bozkávanie, vážne, a Mike je v tom celkom dobrý a ja som bola spitá namol, a tak som mu navrhla, aby sme sa vytratilí do mojej izby. No a potom... bože.

Nič nebolí viac ako pocit hanby po opici.

Ten človek, čo stojí za dverami, sa skutočne snaží dostať dnu.

Cřncřncřncřncřncřn.

„Áno, idem!“ zakričím a razím si cestu pomedzi fľašky a ohorky pohádzané po schodoch.

Dúfam, že to nie sú poliši. Nemyslím, že na žúre boli nejaké drogy, ale človek nikdy nevie. Raz som si vo svojej druhej internátnej škole myslela, že môj frajer Jack trpí obsedečkom (obsedantno-kompulzívnou poruchou), a preto si naaranžoval zásypový púder do malých čiarok, ale potom sa ukázalo, že... počkať. Vráťme sa radšej k dnešnej katastrofe.

Otvorím dvere a od úľavy si vydýchnem.

Je to len nejaký postarší dedko. Jeho hlava vyzerá ako podlhovasté hrozienko so škriatkovskými ušami, nastoknuté na vysoké a chudé telo.

„Slečna, kde máte otca?“ opýta sa ma so silným brooklyn-ským prízvukom.

„V Zúrichu,“ odvetím a dodám: „pane.“ (A to si vŕaj ne-vážim starších.)

„Vy ste Juliina príbuzná?“

„Áno, teda, nie, samozrejme.“

„To som si mohol myslieť. Nespomínam si, že by sa bol Pe-te znovu oženil a vy ste rozhodne pol na pol.“

To myslí vážne? „Som celý človek a nie pol na pol. Mama je Indka a otec Švajčiar. Nech sa páči, zastavte sa tu neskôr.“ Po-kúšam sa zatvoriť dvere, ale on ich zablokuje.

„Potrebujem hovoriť so slečnou Russottiovou.“

„A s ktorou? Ony sú dve. Staršia Russottiová Julia a mlad-šia Russottiová Coco.“

„S tou, ktorá je zodpovedná za tú hlučnú párty, čo trvala až do piatej ráno a po ktorej sa nám teraz v kuchyni prehýba plafón.“

Zalapala som po vzduchu. Určite býva v tom prízemnom bytíku pod naším domom. Myslel mi pracuje na plné obrátky. Ako by sa dalo z tejto situácie vykorčuľovať?

„Ach, to je mi veľmi ľúto, pane. Ten plafón vám môžem za-platiť, ja...“

„Predpokladám, že tu žiadni rodičia prítomní neboli.“

„Myslím, že moja spolubývajúca Madeleine má skúsenosti s opaterou detí, ráta sa aj to?“

„Len nebuďte príliš múdra.“

„Múdrou ma doteraz ešte nikto nenazval,“ odvetím a obtá-čam si prúžok vlasov okolo prsta, dúfajúc, že ho to trochu ro-zosmeje. Výskum dokázal, že keď sa raz niekto zasmieje, nedo-káže sa už potom ďalej hnevať.

Jeho výraz trochu pookrial, ale hneď to zmizlo, akoby mu robilo zaťažko tváriť sa inak. „Choďte po Juliu.“

„Áno, pane. Počkáte vonku?“

„Ak si myslíte, že by som rád videl, ako to tu dnes ráno vy-zerá, tak sa mýlite.“

„Naozaj?“

„Naozaj.“

„Tak už idem po Juliu.“

Vybehnem hore po schodoch, preskakujúc pritom všetok ten bordel zo včerajšej pohromy a zaklopem Julii na dvere.

„Juju?“ nakuknem do izby.

Julia tam nie je, len Angie s nejakým vysokým urodzeným Angličanom, s ktorým sa zoznámila v Londýne na zápase Cartier Polo. (To myslím vážne.) Videla som ich včera večer obliezovať sa v práčovni. Bolo to po skončení hry *Vadí-nevádí*, ktorú Angie premenovala na *Nevadí, inak odpál'*. Bože, dúfam, že to spolu nerobili na práčke. Mám v nej bielizeň. Zakaždým si ju z nej zabudnem vybrať, a tak mi zatuchne, potom ju musím znova vyprať. Pardon, musím sa sústrediť.

„Angie! Zobuď sa, dofrasa!“

Mykám ňou, ona však zareaguje malým zakrochkaním a ešte hlbšie sa zaborí do vankúša. Vyzerá ako ranený anjel, ktorý si nevie dať rady s kontúrkou na oči. A po prehýrenej noci sa vôbec nedá zobudiť.

Juliu určite porazí, keď sa o tom všetkom dozvie. S Angie si nesadli práve najlepšie. Bola to moja chyba: prehovorila som Juliu, aby súhlasila, že sa k nám Angie prisťahuje bez toho, aby som ich najprv zoznámila. Rodičia zohnali Angie prácu osobnej asistentky akejsi fotografky z Chelsey, ktorá sa špecializuje na fotenie jedla, a Angie si potrebovala zohnať bývanie. A navyše je to už od narodenia moja najlepšia kamoška. (Doslova. Naše mamy sa zoznámili v pôrodnici.)

Angie vtedy vplávala dnu, povedala: „Je to riadna diera, ale je to retro, takže to ujde,“ a zapálila si cigaretu. Juliu to veľmi neohúrilo.

„No tak, Angie! Zo-buď-sa. Do-fra-sa.“

„Pia?“ Zazrie na mňa cez svoje dlhé blond vlasy. „Musela som sa tu zložiť. V mojej posteli si to niekto rozdával do trojky.“

„Fuj,“ vystrúham grimasu a pomáham Angie na nohy. „Musíš mi pomôcť. Máme vážny problém.“

„Bože, ty musíš všetko zveličovať. Objím ma. Počúvaj, chlape. Zobuď sa.“

Hugh za ňou tackavo vyliezol z postele. Má vznešený britský akcent. „Skvelá párty.“ *Pá-tý. Fán-tastické.* Je veľmi vzhľadný, niečo ako mladý princ William, len má viac vlasov.

Len čo sa vytratí, Angie si dýchne na ruku a pričuchne si, či jej nepáchne z úst. „Hrôza. Čo už. No tak, čo sa deje, ty mrška?“

„Všetko. Musíme nájsť Juliu.“

„Rozumiem.“ Angie má na sebe ešte stále kratučké šatočky zo včera. Obuje sa do čižiem z Juliinho šatníka. „Na krku máš cucflek.“

„Som proste stará škola.“ Vezmem Juliin púder, aby som jej ho trochu zamaskovala. „Bože, prečo má tento odtieň? Veď sa jej vôbec nehodí. Prepáč.“

Ideme hore po schodoch. Angie sa zahľadí na zatvorené dvere vedúce do jej izby. „Nenávidím trojku.“

„To mi rozprávaj. Aj ja. Čistý narcizmus.“

Angie sa uškrnie, potom karatistickým švihom kopne do dverí. „No tak, predstavenie sa skončilo. Vypadnite odtiaľto, vy zberba.“

Z Anginej izby sa vymotajú dve dievčatá, ktoré som nikdy predtým nevidela, a vysoký tmavovlasý chalan, ktorý mi je povedomý z výšky.

„Pia, zlatko!“ ozve sa chalan a oblieka si pritom tričko. „Celú noc som ťa hľadal! Pamätáš sa na ten žúrik v treťom ročníku? Maličká pilulka, trošku tequily...“

Strasie ma. Teraz si už spomínam.

„Tak padajte,“ vyprskne Angie. „Švihom.“

„Štetka,“ zakričí na ňu jedna, kráčajúc dolu schodmi.

„Vyfajči mi!“ zvolá na oplátku Angie a vojde do izby. „Porazí ma! Tie obliečky budem musieť spáliť.“

Zaškrípu pánty na dverách. Z kúpeľne sa vynorí Madeleine v nepoškvrnenom bielučkom župane a s dokonale obviazaným uterákovým turbanom na hlave.

„Dobré ráno!“ usmejem sa čo najnevinnejšie.

Odíde do svojej izby a zabuchne za sebou dvere. Klasika. Ešteže som nedodala: „Mimochodom, tvoj brácho leží u mňa nahý v posteli.“

Vyštvieram sa po posledných schodoch a konečne som pri manzardke, v ktorej býva Coco. Zaklopem na dvere. Julia musí byť tu. Nikam inam sa už nedá ísť.

„To som ja...“ Pomaly otvorím dvere.

Julia sedí na posteli, a aj keď má na sebe šaty zo včerajšieho žúru, sú dokonale uhladené. Sedí vedľa Coco, ktorej krátky blond účes visí nad plastovým vedrom a... ach, vracia.

„Coco!“ zvolám. „Je ti zle?“

„To si zaslúži potlesk, Sherlock,“ ozve sa Julia.

„Som v poriadku,“ ozve sa hlas patriaci Coco z vedra. „Úplne v poriadku. Ale nie, je mi hrozne.“ Nasledujú hlučné pazvuky vracania. „Dokelu, je to zelené! Julia, je to zelené! Je to niečo vážne?“

„To je len žlč,“ odvetí Julia, hladká Coco po chrbte a obzerá sa pritom na mňa. Nazlostene, no zároveň sestersky. „Musím sa pohovárať s Piou. Skús už nevracať, dobre?“

Má hlboký sebavedomý hlas, hlavne v poslednom čase. Akoby sa v momente, keď spromovala, rozhodla, že je načas správať sa za každú cenu ako dospelý človek.

„Možno z toho aspoň trochu schudnem,“ ozve sa Coco z vedra.

Nasledujem Juliu na malú plošinku na vrchu schodov a zavriem za nami dvere. Je mi nanič. Hádky nemám príliš v láske.

„Je mi to ľúto,“ okamžite zo seba vyhrknem. „Asi sa na mňa hneváš za ten žúr a...“

„Nabulíkala si mi, že to bude len niečo malé na uvítanie,“ preruší ma Julia. „Vyzeralo to tu ako v Cancúne počas jarných prázdnin, len ešte trápnejšie.“

Neznášam, keď mi niekto dohovára. Predsa dobre viem, že som to zbabrala. A že som to neurobila naschvál. A keďže neviem, čo na to povedať, čumím do prázdna a čakám, kým to prejde.

„Povedala som predsa, že tu nechcem žiadne divoké žúry. Pod tou podmienkou sme sa sem všetky nastáhovali.“ Kokso, keď sa zatne, nie sú s ňou žiadne žarty. „Dokelu, Pia, ako ti mohlo niečo také napadnúť?“

„No, proste sa to nejako, ehm, zvrhlo,“ odvetím a hryziem si pritom peru. „A ešte niečo iné mi je ľúto, hmm, vonku čaká nejaký starý ujko. Tvrdí, že sa mu prehýba plafón. Zaplatím to! Mám na to prachy.“

„Vic?“ neveriacky sa spýta. „Pia, prisámbohu, nemôžem ťa tu nechať, ak mieniš takto vyvádzať. Myslím to vážne!“

Hádam ma len nechce vykopnúť?

„Už nebudem!“ vykríknem. Fakt mi je to ľúto! Prosím ťa, neunáhli sa.“

„Radšej to tu začni dávať do poriadku!“ zvraskne a šinie si to dolu schodmi.

Ona ma odtiaľto vykopne. Konečne som nadobudla pocit, že som si našla svoj vlastný domov a nie len niečo dočasné. Domov, kde nemusím chodiť do sprchy v šľapkách. A znova sa mi to podarilo celé zbabrať. Na to som fakt macherka.

Vrátim sa do izby za Coco. „Pomôžem ti nejak, zlato? Kde-si by som mala mať rehydratačnú soľ.“

„Nie,“ chrapľavo mi s anjelským úsmevom odvetí z postele. „Včera večer som sa zabavila. Bola si super.“

„To som rada.“ Čo som tu, preboha, stvárالا?

Na podlahe má Coco stovky kníh. Myslím, že zvyčajne sú uložené na policiach v obývačke. Sú staré a otrhané, s názvami typu *Čo spravila Katy* od Susan Coolidgeovej a *Bože, si tam? To som ja, Margaret* od Judy Blumovej. Spomínam si, že knihu *Čo spravila Katy* som kedysi zbožňovala. Práve vďaka knihe, ktorá nasledovala po nej, *Čo spravila Katy v škole*, som si myslela, že internátna škola bude super. Prekliata kniha.

„Prečo sú tu tie knihy?“ opýtam sa.

„Nechcela som, aby sa, veď vieš, aby sa počas párty doničili,“ vysvetľuje Coco. „A tak som sem dotiahla všetky tie, čo mala mama najradšej.“

„To ti muselo zabrať dosť veľa času.“

„Zakaždým, keď som musela ísť pre niečo hore, zobrala som...“ Coco začne znova vracáť.

„Čaute, mršky,“ vpláva do izby Angie s cigaretou v kútku úst.

„To je pre vás, slečna Coco.“ Nejakým spôsobom sa jej podarilo kdesi splasiť chladenú plechovku Coca Coly.

„Jéj, dík! Zvyčajne pijem Colu Light, ale...“

„Ver mi, lightka je totálny humus. Dobre, decká, už mám toho postžúrového chaosu naozaj dosť. Poďme to tu upratať.“

Vtom mi zazvoní telefón. Utajené číslo. Zdvihnem to.

„Prosím?“

„Pia, tu je Benny Mansi.“

Benny Mansi je riaditeľom PR firmy, v ktorej robím. Naši sa nejakým spôsobom poznajú s jeho rodinou a ešte v júni mi uňho vybavili pohovor. Minulý týždeň som nastúpila. Prečo mi volá v nedeľu? Je to normálne? Možno ide o nejakú urgentnú PR záležitosť!

Snažím sa reagovať profesionálne. „Ahoj. Čo máš?“

„Vieš o tom, že na Facebooku je zavesená fotka, na ktorej tancuješ na stole hore bez a pritom piješ rovno z fľaše Captain Morgan?“

BÁC. Mám pocit, akoby mi niekto jednu uvalil.

„Nó, ja...“

„Pia, rozhodli sme sa prepustiť ťa ešte pred uplynutím skúšobnej lehoty.“

BÁC. Ďalšia bomba.

„Vy ma prepúšťate zato, že som mala párty?“

„Captain Morgan patrí medzi našich najväčších klientov,“ odvetí Benny. „Ako každý zamestnanec, aj ty reprezentuješ celú firmu. Na Facebooku si sa spriatelila so všetkými svojimi novými kolegami. Nieкто ťa označil na fotke, takže to všetci videli. Oceňujem tvoj žoviálny prístup k budovaniu vzťahov na pracovisku, ale takéto správanie je jednoducho neprofesionálne. A absolútne neprijateľné, Pia.“

„Chápem.“ Cítim, ako sa ma zmocňuje chorobne mrazivá hrôza, a tupo čumím na zažltnuté hviezdy na šikmom plafone v izbe Coco. Už dávno nesvietia. Panebože, nesmú ma vyhodiť. Nesmú ma vyhodiť hneď po prvom týždni. „Benny, fakt je mi to veľmi ľúto.“ Ticho. „Povedal si to... hmm, povedal si to môjmu otcovi?“

Povzdychne si. „Dnes ráno som mu poslal mail. Nepovedal som mu prečo.“ Nič nevravím. Hlas mu znežnie. „Pozri, Pia, celé je to dosť komplikované. Pred pár mesiacmi sme muse-
li niekoľko zamestnancov prepustiť. Takže, keď som ťa potom prijal do práce ako rodinnú priateľku, niektorým ľuďom sa to nepáčilo. No a potom tá fotka... mám zviazané ruky. Je mi to ľúto.“

Zavesil.

Cítim, ako sa Coco s Angie na mňa uprene dívajú, ale nevládzem prehovoriť.

Prišla som o prácu. A je to len moja vina. A onedlho ma pravdepodobne vykopnú aj z tohto domu. Hneď po prvom týždni v New Yorku.

Znova mi zazvoní telefón. Naši. Pár sekúnd naň čumím a som si plne vedomá toho, čo ma na druhej strane čaká.

Ktovie, či by Coco vadilo, keby som si od nej požičala ved-ro na vracanie.

Na to, čo ma práve čaká, potrebujem byť sama, a tak vyjdem na schodisko a sadnem si. Počujem, ako si o poschodie nižšie púšťa Madeleine nejakú clivú hudbu a v prednej hale sa Julia snaží upokojiť uvrčaného Vica.

Potom zdvihnem telefón a snažím sa správať ako dobrá dcérenka.

„Ahoj, tati!“

„Takže tebe sa už podarilo prísť o prácu! Čo nám k tomu môžeš povedať?“

Stratila som hlas. To sa mi niekedy stáva. A práve vtedy, keď ho najviac potrebujem. Namiesto hlasu sa mi z hrdla prederie čudné zapišťanie.

„Hovor hlasnejšie!“ zahriakne ma otec. Napriek tomu, že dvadsať rokov žil v Spojených štátoch, má ešte stále trochu odstrašujúci švajčiarsky prízvuk.

„Prepáč mi to. Zoženiem si novú robotu, naozaj.“

„Veľmi si nás sklamala, Pia!“ Mama nás počúva v druhom telefóne. Má takmer nebadateľný indický prízvuk, ktorý sa však prejavuje len vtedy, keď je riadne napajedená. Ako na príklad teraz.

„Chcela si stráviť leto s Angie, tak sme ti to zaplatili. Chcela si pracovať, tak sme ti našli prácu. Povedala si nám, že si si našla výborné miesto na bývanie, tak sme súhlasili, že ti pomôžeme s nájomným, aj keď Boh mi je svedkom, že keď som bola naposledy v Brooklyne, k výbornému miestu na bývanie to malo ďaleko.“

„Nemáš absolútne žiadnu pracovnú morálku! Si jedno rozmazané dievča, ktoré by len žúrovalo! Už zase šnupeš drogy?“

Za tie roky sa im naozaj podarilo zdokonaľiť ich útočnú taktiku dvojitého zavrhnutia.

„Pracovná morálka. Mama má pravdu. Tvoja absolútna neschopnosť udržať si prácu. Porozprávam ti jeden príbeh...“

Zaborím si hlavu medzi kolená. Moji rodičia používajú jedinečnú kombináciu vysokých nárokov a nízkych očakávaní zničujúcu sebavedomie.

A navyše všetko prekrútiť tak, že to vyzerá úplne hrozne. Povedali mi, že ak budem mať dobré známky, zaplatia mi dovolenku a že sama si prácu určite nikdy nenájdem, no a tiež mi ponúkli mesačnú sumu na prílepšenie, takže som to, samozrejme, prijala! Veď kto by to neprijal?

„... no a tak som sa zoznámila s tvojím otcom, potom sme sa zobrali, narodila si sa nám ty a potom sme žili – Ako sa to hovorí? – šťastne, až kým sme nepomreli.“

To iste. Moji rodičia spolu takmer nekomunikujú. Rozptyľujú sa prácou (otec) a spoločenským životom (mama). Zoznámili sa v New Yorku, kde som sa narodila, potom sa presťahovali do Singapuru, Londýna, Tokia, Zürichu... Až

do svojich dvanástich rokov som chodila do amerických medzinárodných škôl a potom ma poslali do internátnej školy. Či presnejšie, do internátnych škôl.

„Život sa začína prácou, Pia. Ty si myslíš, že budeme donekonečna platiť za tvoje chyby a že život je jeden veľký žúr. Je nám jasné, že kariéru mať nikdy nebudeš, ale práca ti dáva...“

„Dôvod, aby mal človek prečo ráno vstať!“

„A je to jediný spôsob, ako pochopiť skutočnú hodnotu peňazí. Chápeš?“

Priblblo som prikývla a pritom som hľadela na starodávne tapety s ružovými púčikmi na stene. Na spodku sa už začali odliepať a sú stočené ako malé ceruzkové hoblínky. Pôsobí to upokojujúco.

„Pia!“ teraz už mama kričí. „Prečo nás nepočúvaš? Musíme si znova zaskypovať!“

„Nie, nie, ja nemôžem, mám pokazený Skype,“ rýchlo namietnem. Skypovanie s rodičmi by som teraz nevládla. To by bol príliš veľký nervák.

„S okamžitou platnosťou ti rušíme vreckové. Žiadne peniaze na nájomné, žiadna kreditná karta na núdzové účely. Musíš sa naučiť spoliehať sama na seba.“

„Čože? A-ale veď kým si nájdem novú prácu, to mi trochu potrvá!“ od paniky sa zajakávam.

„Jednoducho, banka Mamička-otecko je zatvorená. Jedine, že by si prišla bývať k nám do Zürichu a zohnala si prácu tu. Také sú podmienky.“

„To v žiadnom prípade!“ Viem, že sa správam hystericky, ale nedokážem sa ovládnuť. „Moji priatelia sú predsa tu! Môj život je tu!“

„Ide nám len o tvoje dobro,“ ozve sa mama, teraz už o čosi miernejšie. Odrazu sa mi do očí navalia slzy. „Máme o teba strach. A pripadá nám to celé tak, že keď si s nami, si aspoň v bezpečí.“

„Ale ja *som* v bezpečí.“

„A chceme tiež, aby si bola šťastná,“ dodá.

„Ja *som* šťastná!“ Hlas sa mi zlomil.

Vstúpi do toho otec. „Tu sú naše podmienky. Presne o dva mesiace budeme dovolenkovať v Palm Beach a poletíme cez New York. Ak si dovtedy nezoženieš platené zamestnanie, vrátiš sa s nami do Zúrichu. To bude pre teba najlepšie.“

Slzy sa mi vytrácajú z očí. Viem, že som v živote spravila zopár chýb, ale Boh mi je svedkom, že som sa im to snažila všetko vynahradiť. Poctivo som študovala, dostala som sa na výbornú vysokú školu... im to však nestačí.

Ako je možné, že nik vo mne nedokáže prebudiť pocit viny tak ako moji rodičia?

„V poriadku, chápem. Teraz už musím ísť.“

Zložím a niekoľko sekúnd hľadím na stočené odlepené tapety s ružovými púčikmi. Odrazu si takmer podvedome nasliním ukazovák a snažím sa ich vyrovnáť, aby dokonale priľnuli k stene. Okamžite sa však znova odlepujú a stáčajú.

Jediným žúrom som si zničila svoj život v New Yorku. A to ešte skôr, ako sa poriadne rozbehol.